

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

7 november 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de ondersteuning van het lokaal e-governmentbeleid	1
Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitvoering van de resolutie betreffende de schrijfwijze van de namen van de Vlaamse gemeenten	4
Met redenen omklede motie	7
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de ongevallenverzekering voor gemeenteraadsleden	7
Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de datum waarop uittredende gemeentelijke mandatarissen in een uitvoerend mandaat met pensioen kunnen gaan	9

Waarnemend voorzitter: de heer Francis Vermeiren

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de ondersteuning van het lokaal e-government-beleid

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik heb een vraag naar aanleiding van de recente doorlichting van de lokale besturen met betrekking tot hun e-governmentbeleid. Er is een stand van zaken opgemaakt en gekeken wat de verschillen zijn. Sommige gemeenten staan al heel ver en hebben een schitterende website, waar al heel wat toepassingen van e-government op te vinden zijn, echte e-loketten. Andere, meestal kleinere, gemeenten hebben het moeilijker en beschikken niet altijd over de middelen of mogelijkheden om daar diep op in te gaan. Er is natuurlijk ook de intergemeentelijke samenwerking die op sommige plaatsen een oplossing kan bieden. In elk geval blijven er heel wat regionale verschillen te zijn.

Een van de opmerkingen van de gemeenten was dat ze het gevoel hebben steeds opnieuw het warm water te moeten uitvinden. Ze moeten elk in hun eigen gemeente uitzoeken hoe ze het e-governmentbeleid verder kunnen uitwerken, terwijl de expertise onderling meer zou kunnen worden uitgewisseld. Ik ben ervan overtuigd dat als we echt aan e-government willen doen, dit zeker lokaal moet gebeuren. Mensen vinden gemakkelijker de weg naar gemeentelijke websites: de drempel is veel lager dan de stap te zetten naar bijvoorbeeld de website van Vlaanderen.

Ik wil ook verwijzen naar het regeerakkoord, waarin onder het hoofdstuk 'Behoorlijk bestuur' staat dat u een geïntegreerd e-governmentbeleid wilt en dat u naar een eenloketsysteem streeft. U noemt in eenzelfde adem de gemeenten en zegt dat de lokale overheden daarbij moeten worden betrokken. Zij zijn het eigenlijke aanspreekpunt voor e-government dicht bij de mensen. U stelt uitdrukkelijk dat Vlaanderen de nodige hefboomen moet geven aan de lokale besturen om naar een uitbreiding van het e-governmentbeleid te gaan.

Een van de grote conclusies van de doorlichting was dat er dringend meer ondersteuning moet komen vanuit de hogere overheid, vooral dan vanuit Vlaanderen, en dat de samenwerking tussen de verschillende niveaus veel beter kan. Er zijn gegevens beschikbaar op het Vlaamse

en federale niveau die voor de gemeenten heel bruikbaar zouden kunnen zijn. Die gegevens zouden dan ook niet telkens aan de burger moeten worden gevraagd, maar zouden onderling kunnen worden uitgewisseld.

Mijnheer de minister, welke conclusies trekt u uit de recente doorlichting met betrekking tot het lokale e-governmentbeleid? Op welke wijze kunt u de gemeenten ondersteunen bij de ontwikkeling van dat beleid? Er is daar voor de Vlaamse overheid een belangrijke taak weggelegd. Er is nog veel te weinig overleg en samenwerking tussen de verschillende overheden. Op welke wijze kunt u ertoe bijdragen dat er veel meer informatie wordt uitgewisseld, dat er meer overleg en samenwerking komt met betrekking tot internettransacties, e-loketten en e-government?

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, de vraag van mevrouw Schauvliege is een goede vraag en komt op het gepaste moment. Er zijn veel gemeenten bezig met de opmaak van hun meerjarenplanning en een aantal nieuwe besturen doen hun intrede. De verscheidenheid van gemeenten is zo groot dat er moet worden gepleit voor een minimum aan e-government. Er zijn gemeenten die gratis internet aanbieden in openbare gebouwen. Er zijn er die nog verder gaan en bijvoorbeeld ook slechtzienden helpen op hun websites. Er zijn daarnaast echter ook gemeenten die helemaal niets doen. Het zou goed zijn dat er, mits ondersteuning, een minimumaanbod is in alle gemeenten.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Maes, u hebt gelijk dat de studie op het juiste moment komt, namelijk bij het aantreden van de nieuwe bestuursploegen op het lokale niveau. De conclusies houden dan ook in de eerste plaats een oproep in tot de lokale besturen om op dit vlak inspanningen te leveren met betrekking tot het aanbod van e-government in de gemeente. Ik ben blij dat deze problematiek onder de aandacht wordt gebracht. Het is inderdaad zo dat de gemeente het eerste loket is voor de burger en dat we ernaar moeten streven om veel meer e-governmenttoepassingen mogelijk te maken vanuit dit basisloket. Er dienen zich heel veel mogelijkheden aan voor de toekomst.

De studie ondersteunt mijn oproep om op alle niveaus werk te maken van e-government in alle gemeenten. Ik

stel wel vast dat de studie focust op de frontoffice. Er wordt gekeken wat de klant ziet als hij naar de website gaat van de gemeente en welke diensten hij kan aanvragen. Er staan echter vaak federale wetten in de weg om alles elektronisch af te leveren, zodat documenten eigenhandig moeten worden afgehaald. Er kan wel een elektronische aanvraag worden ingediend, maar de documenten kunnen nog niet elektronisch worden aangeleverd.

De studie focust dus vooral op de frontoffice, op wat zichtbaar is voor de burger. De studie is geen studie naar het lokaal gevoerde beleid. Ik heb het hier al zo vaak gezegd: e-government is méér dan het inzetten van nieuwe technologieën, dan het omzetten van de bestaande processen in een elektronische toegankelijkheid. E-government veronderstelt dat je de processen herdenkt, dat je de backoffice reorganiseert, dat je zaken met elkaar verbindt, dat je niet meer vraagt wat je al weet, enzovoort. Dat is geen kritiek op de studie; het is logisch dat men deze vanuit dat oogpunt heeft ondernomen. Het zou interessant zijn om ook eens te weten welk beleid er op dit vlak in de verschillende gemeenten wordt gevoerd, hoever men met het herdenken van al die processen staat. Dat vergt natuurlijk een diepgaander onderzoek.

U weet dat wij in de voorbij twee jaar niet hebben stilgezeten. U weet dat wij zelf heel veel moesten investeren in e-governmentinfrastructuur. Ik heb hier al cijfers gebracht waaruit blijkt dat Vlaanderen een achterstand heeft op het federale niveau, maar ook in vergelijking met het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschap. We zijn bezig met een aantal initiatieven, ook initiatieven die de werking van de gemeenten ondersteunen. Hoe meer e-governmenttoepassingen wij creëren, hoe makkelijker het wordt voor gemeenten om toegang te krijgen tot een aantal authentieke databronnen en hoe meer werk wij uit handen kunnen nemen van de gemeentebesturen.

Een eerste concreet voorbeeld is gerealiseerd met de 'premiezoeker' voor huisvestingsmaatregelen. Op basis van concrete vragen heeft de burger nu op een uniforme manier toegang tot de premies die bestaan op alle relevante beleidsniveaus: het gemeentelijke, provinciale en Vlaamse. De burger heeft daarbij altijd het gevoel dat hij naar de site van zijn gemeente gaat omdat daar alle premies van het Vlaamse en lokale niveau zijn geïntegreerd. Dankzij die centraal gebouwde toepassing kunnen de gemeenten die diensten aanleveren aan de bevolking, mét de verwerking van de lokale gegevens.

Ik verwijs naar onze initiatieven die de burger ten goede komen, maar die meteen ook grote gevolgen hebben voor de gemeenten. Studietoelagen kun je nu al online aanvragen. Je moet niet meer naar de gemeente om een attest te vragen. Dat is nu al zo voor het hoger onderwijs, en straks zal het zo zijn voor het secundair onder-

wijs. Hetzelfde geldt volgend jaar voor de Buzzy Pazz van De Lijn. Dat is allemaal mogelijk dankzij het MAGDA-platform. We hebben daarin de voorbij twee jaar enorm geïnvesteerd en staan daar eigenlijk nog maar aan het begin van alle mogelijkheden die eruit zullen voortvloeien. Met het MAGDA-platform zullen we zelf de identiteit en de gezinssamenstelling van de aanvrager kunnen consulteren. Dat betekent dat er vele duizenden attesten minder zullen moeten worden aangevraagd. Voor een aantal toepassingen zullen dat er tienduizenden en zelfs honderdduizenden zijn.

De gemeenten kunnen nu ook al gebruik maken van onze Verrijkte Kruispuntbank Ondernemingen. U weet dat wij de gegevens van de federale kruispuntbank voor ondernemingen overnemen, maar dat we die verrijken met alle Vlaamse gegevens. Onze diensten zeggen ons dat de gemeenten en de lokale overheden heel vaak gebruik maken van de mogelijkheid om de VKBO te consulteren. Dit zal in de toekomst leiden tot enorme mogelijkheden voor gemeenten die het bedrijfsleven en de ondernemingen in kaart willen brengen. Daarmee zullen ze werk kunnen maken van bijvoorbeeld bedrijfsvervoersplannen, of inzicht kunnen hebben in tewerkstelling, in locaties van bedrijven, mobiliteitsproblematiek enzovoort. Al die mogelijkheden worden nu geopend.

Mevrouw Schauvliege, heel concreet is het zo dat om die ondersteuning van de lokale besturen verder uit te bouwen, de CORVE – Coördinatiecel Vlaams E-government – zal worden versterkt met een voltijdse projectbegeleider voor initiatieven met betrekking tot lokaal e-government. Die werving loopt. In principe zal die persoon in het begin van volgend jaar zijn aangeworven en in dienst kunnen treden.

Ik heb op het ogenblik ook een aanbesteding interbestuurlijk e-government lopen om een strategie te kunnen definiëren die uittekent hoe e-government in de realiteit kan worden geïntegreerd. Die studie moet leiden tot een concreet en haalbaar actieplan met betrekking tot hoe de Vlaamse overheid het best te werk gaat om alle lokale besturen te ondersteunen. We beginnen met de cel te versterken met iemand die het aanspreekpunt zal zijn voor de VVP en – in belangrijke mate – voor de VVSG. Ik verwacht, tussen haakjes gezegd, van die persoon ook input, inbreng. Daar is wel nog een probleem met de tussenspeler: je hebt een aantal intercommunales die actief zijn in ICT en e-government voor de gemeenten. Je hebt hier ook private spelers. Het is hier niet altijd makkelijk om samen te werken. Nog een aantal van hen zijn uit op monopolies, als ik het zo mag uitdrukken, en zouden heel graag hebben dat de ontwikkelingen waarvoor wij instaan alleen via hun vennootschap of hun intercommunale zouden worden verspreid. Dat kunnen wij natuurlijk als Vlaamse overheid moeilijk maken, te-

meer omdat ik zie dat veel steden en gemeenten zijn geabonneerd bij of diensten afnemen van diverse dienstleveranciers, intercommunales, privévennootschappen en dergelijke meer.

Ik hoef u niet te zeggen – het is hier al aangehaald – dat het landschap heel divers en complex is: we hebben de vijf provincies en de 308 gemeenten, allemaal van een verschillende omvang, en allemaal bezig, of niet bezig, met een beleid dienaangaande. En als ze het doen, voeren ze het uit met een verschillende snelheid. Bepaalde gemeenten zeggen dat ze te klein zijn om het alleen te doen. Dan zijn er intergemeentelijke samenwerkingsverbanden mogelijk. Er moet een impuls komen van de gemeentebesturen om er werk van te maken.

Wij kunnen op dit vlak ondersteunend werken. Wij gaan een aantal toepassingen creëren die voor hen van toepassing kunnen zijn. We werken ook mee aan een aantal proefprojecten die nu door gemeenten worden opgezet, uiteraard met een maximaal respect voor de gemeentelijke autonomie.

Er is een samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid en de gewesten en gemeenschappen om een structureel overleg op te starten met de vertegenwoordigers van de lokale besturen. Morgen, op 8 november, zal ik met mijn collega's op het e-governmentcongres in Brussel een resolutie ter uitvoering van dit intergouvernementele samenwerkingsakkoord ondertekenen. Daarin worden de respectieve e-governmentdiensten er onder meer mee belast te onderzoeken welke bestaande of toekomstige gezamenlijke diensten, die door de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten worden gebruikt, ook aangeboden kunnen worden aan de provincies, de steden en de gemeenten en aan de tussenpersonen. Op dat vlak is dus nog aardig wat werk te verrichten.

In enkele landen staat men al verder op bepaalde terreinen, maar wij hebben zelf ook al heel wat initiatieven genomen die de basis leggen voor nieuwe ontwikkelingen. Het is geen eenrichtingsverkeer. Initiatieven moeten komen vanuit de gemeenten, die overigens dankzij het Gemeentefonds meer middelen zullen hebben in de komende jaren. Het is ook in hun eigen belang dat zij inspanningen leveren. Als zij onnodige administratieve lasten wegwerken, kunnen ze meer bezig zijn met hun kerntaken en met een goede dienstverlening aan de burger.

Wij gaan daar stelselmatig bij helpen, op de manieren die ik geschetst heb. Vooral met de versterking van onze cel, met de studie die ik aanbesteed heb, en met de resolutie die we morgen zullen tekenen en die ertoe moet leiden dat we op alle niveaus nakijken hoe we kunnen komen tot een geïntegreerde, verticale dienstverlening.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, ik heb nog twee bedenkingen bij uw antwoord. Ten eerste lanceert u een oproep aan de gemeenten om zelf inspanningen te leveren. Ik ga ermee akkoord dat de gemeenten zelf meedenken hoe ze de backoffice kunnen afstemmen op een beter e-governmentbeleid. Ik zou het wel jammer vinden als de expertise die wordt opgedaan in de ene gemeente, nog eens moet worden overgedaan in de andere, waardoor iedereen op een eiland zit te werken. Er moet een forum opgericht worden waar de gemeenten die expertise met elkaar kunnen delen.

Ten tweede ben ik blij dat u begin volgend jaar een voltijdse projectbegeleider zult aanwerven om de gemeenten te ondersteunen met dat e-governmentbeleid. Heb ik het goed begrepen dat gemeenten rechtstreeks contact kunnen opnemen met die coördinator? Kan hij hen begeleiden en zal hij ook de taak hebben om gemeenten op het juiste spoor te zetten? Zal hij zelf toepassingen creëren die ter beschikking van de gemeenten zullen staan? En wordt aan de gemeenten meegedeeld dat zij die coördinator rechtstreeks kunnen contacteren?

Minister Geert Bourgeois: Dat zal meegedeeld worden, maar het is de bedoeling om zo veel mogelijk te werken met de VVSG als tussenpersoon, om te vermijden dat die coördinator permanent bevraagd zou worden. We gaan die diensten aanbieden, maar het is de bedoeling dat er zo veel mogelijk gecoördineerd wordt. En daarvoor doe ik een beroep op de VVSG. Uiteraard zullen we ook ter beschikking staan van de afzonderlijke gemeentebesturen.

Wat uw eerste vraag betreft: het is uiteraard de bedoeling dat we leren uit die experimenten. We volgen ze op en gaan ze in de mate van het mogelijke ondersteunen. Bij geslaagde experimenten gaan we die expertise delen en ondersteunen. Enkele gemeenten hadden bijvoorbeeld hun eigen premiezoeker om uit te zoeken op welke premies je recht hebt, of voor welke besluiten je in aanmerking komt. Wij hebben dat overgenomen en dat staat nu ter beschikking van alle gemeenten.

Er lopen ook experimenten met de elektronische bouwvergunning, zoals die in Nederland al gebruikt wordt. Als we daar voldoende expertise uit halen en er de nodige draagkracht voor hebben, kunnen we dat ook verder uitwerken. De meeste architecten werken hun plannen nu al digitaal uit. Ook de bijhorende fotografie en dergelijke meer kan nu digitaal. Het zou mooi zijn om dat alles meteen ter beschikking te stellen van de gemeenten.

Alleen is er vaak een probleem met de tussenpersonen – de aannemers, de leveranciers, de dienstverleners – die uit zijn op een monopoliepositie. Wij kunnen

uiteraard moeilijk aan één intercommunale of privé-bedrijf het monopolie geven om in alle gemeenten de leverancier te zijn van wat wij aanbieden.

Er kan dus nog heel veel boeiend werk gebeuren. Naarmate MAGDA meer uitgewerkt wordt, zullen de gemeenten merken dat zij heel veel ontlast worden van administratieve taken. Het tweede luik is nog boeiender: ervoor zorgen dat e-government op lokaal vlak geoptimaliseerd kan worden en dat je die verticale doorstroming ook krijgt naar de Vlaamse en federale overheid, waar dat nodig is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitvoering van de resolutie betreffende de schrijfwijze van de namen van de Vlaamse gemeenten

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, met deze interpellatie wil ik mijn grote verwondering uitdrukken over het uitblijven van een initiatief van de minister ter zake.

Mijnheer de minister, het Gemeentedecreet is vorig jaar in de zomer goedgekeurd. Artikel 296 van dat decreet zegt dat de Vlaamse Regering de schrijfwijze bepaalt van de namen van de Vlaamse gemeenten en de deelgemeenten. Artikel 313 zegt dat enkele artikelen al onmiddellijk in werking treden, waaronder artikel 296. Daar was trouwens een reden voor.

In uw beleidsbrief van vorig jaar schreef u: "Met betrekking tot de taalhomogeniteit van Vlaanderen leg ik tot slot een besluit aan de Vlaamse Regering voor betreffende de schrijfwijze van de namen van de gemeenten en deelgemeenten in Vlaanderen. Daarmee geef ik uitvoering aan artikel 296 van het Gemeentedecreet, dat in werking treedt op 1 januari 2006. De Nederlandstalige benaming van de gemeenten wordt dan de enige officiële naam van de gemeenten, te gebruiken in alle officiële stukken en alle aankondigingen die uitgaan van de overheid. Voor de inwoners van de Vlaamse randgemeenten en allen die deze gemeenten bezoeken of er langs komen, is dit een duidelijke aanwijzing dat deze gemeenten onlosmakelijk deel uitmaken van Vlaanderen."

Op 1 januari trad dit artikel van het Gemeentedecreet dan in werking. We wachtten op een initiatief, maar vermits dat niet kwam, dienden we een voorstel van resolutie in. Het duurde enkele weken voor dat behan-

deld kon worden, maar uiteindelijk keurde het Vlaams Parlement zo goed als eenparig – met meer dan 90 percent – de resolutie goed.

Ik weet hoe zorgvuldig de Vlaamse Regering om-springt met de resoluties van het parlement. U kent dus de tekst, waarin we vragen voor de opgesomde gemeenten enkel nog de Nederlandstalige benaming te bepalen en de Franstalige benaming te schrappen. Het gaat om een lijst van 40 gemeenten, van Antwerpen-Anvers tot Veurne-Furnes. We hebben het werk dus voor u gedaan. Er zijn veel fusiegemeenten, en dus vragen we bovendien ook van de deelgemeenten van de vermelde gemeenten de Franstalige naam te schrappen en enkel de Nederlandstalige naam nog als officiële naam vast te stellen.

De resolutie werd goedgekeurd in de loop van mei van dit jaar. In uw beleidsbrief zei u zelf al dat dit belangrijk is. Het heeft natuurlijk minder belang in Antwerpen en Brugge, al is er in de buitenlandse pers geprobeerd er een karikatuur van te maken, maar het heeft wel een betekenis in bijvoorbeeld Sint-Martens-Voeren of Fouron-Saint-Martin, Sint-Genesius-Rode of Rhode-Saint-Genèse, enzovoort. Daar is het trouwens van meer dan alleen psychologisch belang. Het gaat erom duidelijk te maken dat dit Vlaamse gemeenten zijn, uitdrukkelijk en in de volle betekenis van het woord. Dat is de visie van de regering, en we onderschrijven die.

De vraag ligt voor de hand waarom dit besluit uitblijft. Hebt u zich laten afschrikken door de reacties van de Franstaligen? Die waren vrij hevig, want het ging ten slotte om de taalsymboliek in de taalgrensgemeenten. Hebt u telefoons gekregen van het federale niveau? U bent toch Vlaams minister, en geen woordvoerder van de federale regering? Bent u bang dat er communautaire stokebrand wordt gespeeld?

Het gaat hier om niet meer, maar ook niet minder, dan het gebruik van de autonomie van het Vlaams Parlement en van het zelfbestuur dat Vlaanderen vandaag kent. We kunnen op eigen terrein orde op zaken stellen. 40 Vlaamse gemeenten hebben op dit ogenblik nog officiële Franstalige benamingen. Dat heeft niets te maken met de spreektaal, met publicaties of met het feit dat de mensen in Luik Sucre de Tirlémont willen. Het gaat er alleen om dat de officiële instanties in hun officiële documenten alleen nog de Nederlandstalige naam mogen gebruiken.

U kunt daar als regering toe beslissen. Waarom blijft dat besluit dan uit? Ik kan daar geen enkel argument voor bedenken, al hebt u het natuurlijk druk gehad. Bovendien zijn er uit de betrokken taalgrensgemeenten reacties gekomen dat we het nu niet hard moeten spelen. Immers, sommige burgemeesters daar zijn opge-

komen met tweetalige lijsten. Het zou dus kunnen dat u gewacht hebt tot na de electorale periode. Maar als we nu nog blijven dralen, dan komen we opnieuw in een electorale periode terecht. Er is altijd wel een verkiezing in het verschiet.

Mijnheer de minister, hoe ver staat het met dit besluit? Wanneer komt het er? We vragen niet meer en niet minder dan de uitvoering van de resolutie die hier door een overgrote meerderheid werd goedgekeurd.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me aan bij de interpellatie van de heer Sauwens. In de commissie had het destijds heel wat voeten in de aarde om dit goedgekeurd te krijgen. Er werd geprobeerd het nog eens uit te stellen door meer advies te vragen. We kunnen ons afvragen waar dat voor nodig was, vermits de bepaling inzake de bevoegdheid al in het Gemeentedecreet stond. Ten slotte werd het dan toch goedgekeurd.

Het kan best zijn dat het Vlaams Parlement resoluties goedkeurt die qua haalbaarheid niet realistisch zijn. Deze resolutie is echter helemaal niet onrealistisch en perfect haalbaar. Dergelijk besluit kan op heel eenvoudige manier worden getroffen.

Er zijn op 1 september al een hele reeks besluiten genomen tot uitvoering van het Gemeentedecreet en er zitten er blijkbaar nog een aantal in de pijplijn. Ik neem aan dat we het bij de bespreking van de beleidsbrief uitgebreid zullen hebben over de implementatie van het Gemeentedecreet. Er doen zich nogal wat problemen voor, maar daar zal ik nu niet over uitweiden want dat zou buiten het bestek van deze interpellatie vallen.

De vraag van de heer Sauwens is terecht. Er is een decreet waarin dit is ingeschreven en u hebt daar een inhoudelijke invulling aan gegeven, maar het Vlaams Parlement stelde vast dat dit niet werd uitgevoerd. Er is dan een voorstel van resolutie zo goed als unaniem goedgekeurd. Het wordt dan ook de hoogste tijd dat de Vlaamse Regering er niet langer meer mee wacht. Het parlement heeft aan de uitvoerende macht de opdracht gegeven om een aantal bepalingen van het decreet uit te voeren. Dat is toch niet te veel gevraagd. Als de uitvoerende macht dat naast zich neer blijft leggen, dan zitten we op de verkeerde weg.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me voor 100 percent aan bij de vraag van de heer Sauwens. Taalhomogeniteit is zeer belangrijk. We kijken in de Vlaamse Rand halsreikend uit naar de uitvoering van deze resolutie.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de heer Sauwens stelt nu deze vraag, maar ik heb zelf als eerste de kat de bel aangeboden in mijn beleidsbrief. In de schriftelijke versie van uw interpellatieverzoek verwijst u trouwens naar bladzijde 39 van de beleidsbrief 2005-2006, waarin ik stel: "Met betrekking tot de taalhomogeniteit van Vlaanderen leg ik tot slot een besluit aan de Vlaamse Regering voor betreffende de schrijfwijze van de namen van de gemeenten en de deelgemeenten in Vlaanderen, en daarmee geef ik uitvoering aan artikel 296 van het Gemeentedecreet dat op 1 januari 2006 in werking treedt. De Nederlandstalige benaming van de gemeente wordt dan de enige officiële naam van de gemeente, te gebruiken in alle officiële stukken en alle aankondigingen die uitgaan van de overheid. Voor de inwoners van de Vlaamse Randgemeenten, allen die deze gemeenten bezoeken of er langs komen is dit een duidelijke verwijzing dat deze gemeenten onlosmakelijk deel uitmaken van Vlaanderen." Dit staat in mijn beleidsbrief, wat niet zomaar een document pro forma is. Ik sta dus volledig achter de intentie en de noodzaak hiervan.

Wat is er ondertussen gebeurd? Artikel 296 van het Gemeentedecreet bepaalt dat de Vlaamse Regering de namen van de gemeenten vaststelt. Inzake de uitvoering van dit artikel verwijst u terecht naar de resolutie die het Vlaams Parlement hierover heeft aangenomen met een brede meerderheid. Vanzelfsprekend onderschrijf ik die resolutie.

Zoals ik reeds eerder heb meegedeeld, wens ik de schrijfwijze van de namen van de gemeenten ook in te passen in de resultaten van de studie inzake de ver Nederlandisering van het straatbeeld, vooral dan in de Vlaamse Rand. Dat is ook een van de punten die deel uitmaken van het akkoord van 18 mei 2005, na het mislukken van de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. Hierover bestaat al een studie van professor Boes, waarover echter heel wat juridische betwisting bestaat, onder andere binnen de Vaste Cultuurpactcommissie. Om die reden heb ik een opdracht gegeven aan de universiteit van Gent om de voorliggende problematiek eveneens te onderzoeken, mede in het licht van de conclusies van de studie-Boes.

Naar aanleiding van uw interpellatie heb ik de universiteit van Gent gecontacteerd en gevraagd naar een stand van zaken. Het resultaat van dit onderzoek zal mij in de tweede helft van november worden bezorgd. Na ontvangst hiervan, neem ik op korte tijd een initiatief inzake de schrijfwijze van de gemeentenamen. Ik zal daarbij vanzelfsprekend ook rekening houden met de resolutie van het Vlaams Parlement van 17 mei

2006. Het is de bedoeling om voor de jaarwisseling met een besluit naar de regering te trekken.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord, maar ik begrijp het niet. De studie van professor Boes doet een aantal heel concrete suggesties in verband met straatnaamborden, aanduidingen van De Lijn, omleidingen, marktgereguleeringen en dergelijke meer. De vorige regering heeft al een beslissing genomen om vanuit de diverse departementen ter zake een initiatief te nemen. Sommigen stellen daar juridische vragen bij.

Het gaat hier over de namen van de gemeenten. Ik zie niet in wat de studie van de universiteit van Gent kan bijdragen aan de zeer absolute bewoordingen die u een jaar geleden zelf hebt gebruikt. U stelt: “Met betrekking tot de taalhomogeniteit van Vlaanderen leg ik tot slot een besluit aan de Vlaamse Regering voor.” Dat klinkt alsof u het al klaar hebt liggen. Nu zegt u dat er nog een studie komt, wat u me trouwens ook antwoordde op een schriftelijke vraag in juni. Als u de studie hebt ontvangen, zult u dan toch het besluit voorleggen zoals de resolutie vraagt? Hoe moet ik dit begrijpen? Wat zal de studie veranderen aan uw intentie die u in uw beleidsbrief formuleerde?

Minister Marino Keulen: De intentie blijft overeind: daarover gaat het niet. Ik koester niet plots andere gedachten. We moeten alleen zorgen dat het besluit juridisch sluitend is. Heel wat juridische autoriteiten vechten de studie-Boes aan, in de eerste plaats Bart Staelens, de huisadvocaat van Binnenlandse Aangelegenheden. Dat is de man die ons de juridische overwinning heeft bezorgd met betrekking tot de omzendbrieven-Peeters en -Martens, waarvan iedereen zei dat het een onhaalbare kaart was. Over hoe de vernederlandsing van het straatbeeld moet worden geïmplementeerd, daar stelt de man met zijn kennis over de bestuurstaalwetgeving een aantal vraagtekens bij. Als er stappen worden gezet, moeten die juridisch sluitend zijn.

Uw intentie en uw gedachten in deze zijn ook de mijne, maar we moeten wel zorgen dat we achteraf juridisch niet aan het kortste eind trekken en moeten inbinden. Dat zou heel erg zijn.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, ik begrijp uw antwoord ook niet. Wat in het decreet en de resolutie staat, heeft ten eerste niets te maken met de studie van professor Boes. Ten tweede hebt u nu opnieuw een expert aangesteld en er zullen ongetwijfeld juridische bemerkingen te maken zijn bij de studie-Boes. Het zal uiteindelijk toch de Raad van State zijn die de knoop moet doorhakken. De studie-Boes is zeven jaar oud, en wat is er mee gebeurd? Niets! Wat betreft De Lijn hebben we op de Vaste Commissie voor Taaltoezicht moeten wachten. Toen is minister Van Brempt eindelijk in gang geschoten, terwijl ze het juridische

gelijk aan haar kant had, maar het niet wou toepassen omdat het te veel kostte. Uiteindelijk kon ze niet anders meer omdat zelfs de VCT een ander standpunt innam.

Deze materie heeft niets te maken met de studie-Boes. Zelfs als er een expert wordt aangesteld, kunnen we nog een paar jaar wachten op zijn bevindingen. Die zullen dan ongetwijfeld weer worden betwist door een andere jurist. Wat geeft u de garantie dat de heer Staelens nu eens en voorgoed de waarheid zal vertellen in verband met de vernederlandsing van het straatbeeld in de Rand en de juiste interpretatie van de taalwetgeving?

Men heeft Boes in feite gewoon in de kast gestopt. Maar wat erger is: de schrijfwijze van die naam heeft uiteindelijk niets met Boes te maken. U hebt de bevoegdheid om dat te doen. U hebt gezegd: “We gaan dat doen”. Het parlement zegt: “Doe het dan!” En nu komt u ons zeggen: “Ik heb er toch nog eens over nagedacht, ik heb toch nog eens een specialist geraadpleegd.” Zo blijven we natuurlijk bezig!

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord. En dan gaan we afronden. Ik denk dat de standpunten voldoende gekend zijn.

De heer Johan Sauwens: De minister komt nu aanragen met het feit dat er juridische vragen rijzen of Vlaanderen wel die bevoegdheid heeft. Hij zegt dat als we dit doen, dat het dan juridisch honderd percent sluitend moet zijn.

Die discussie heeft zich ook binnen de commissie ontwikkeld toen de resolutie werd behandeld. Op vraag van deze commissie werd een juridisch advies geformuleerd. Het komt van uw eigen ministerie: “Artikel 296 van het Gemeentedecreet bepaalt dat de Vlaamse Regering de schrijfwijze van de namen van de gemeenten en de deelgemeenten bepaalt. In zijn advies van 26 april 2005 over het voorontwerp van het Gemeentedecreet stelde ook de Raad van State ten aanzien van die artikels geen opmerkingen te hebben. Artikel 296 van het Gemeentedecreet is in werking getreden. De Vlaamse Regering is bijgevolg zonder twijfel bevoegd om de officiële schrijfwijze van de gemeentenamen vast te stellen. Ten gevolge van het van kracht worden van het Gemeentedecreet is ook uitsluitend de Vlaamse Regering bevoegd. Mocht de noodzaak zich voordoen om de gemeentenaam te wijzigen, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een samenvoeging, splitsing of grenswijziging van gemeenten, dan kan de federale regering daartoe niet langer het initiatief nemen. Het uitvoeren van de resolutie is louter juridisch geen probleem.”

Dat zegt uw eigen administratie. Dit wordt door niemand betwist, zelfs niet door de heer Van Eyken of

door de anderen die in de discussie zijn tussengekomen. Het heeft ook tot gevolg dat de Waalse Regering dezelfde bevoegdheid heeft over Jodoigne/Geldenaken en over andere gemeenten. Dat moeten we weten, en dat weten we natuurlijk ook. Maar hier gaat het over wat Vlaanderen zelf wil in Vlaanderen. Uw intentie is er, maar u zegt dat er een juridisch probleem is. Ik zeg dat dit juridische probleem tevoorschijn wordt getoverd. Dit is een politiek probleem. Dat is duidelijk. Ik kan geen andere uitleg vinden.

Vroeger was er een Gemeentewet. Die stelde dat de koning de schrijfwijze van de gemeenten bepaalde. De Lambermont-staats hervorming zei dat de gewesten bevoegd zijn. Dan was er het Gemeentedecreet, waardoor de Vlaamse Regering bevoegd is. Als het gaat om het bepalen van de schrijfwijze van de Vlaamse gemeenten bestaat er geen enkele discussie. Ik ben niet tevreden, mijnheer de minister, met het antwoord dat u ons nu geeft. Ik wil u wat dat betreft echt tot de orde roepen. Ik vind dat dit niet kan. Dat is uiteindelijk de autonomie van het Vlaams Parlement negeren. Ik vind niet dat dit kan.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Voorzitter, ik heb zo de indruk dat men het nu in die zin opklopt. Ik heb gezegd dat ik eind dit jaar met een besluit naar de regering ga. Ik heb ook gezegd dat mijn intenties niet gewijzigd zijn. Er bestaat ook geen onduidelijkheid over de bevoegdheid van Vlaanderen en de Vlaamse Regering terzake. Het gaat gewoon om de vraag hoe we dat nu op een juridisch sluitende manier omzetten in de praktijk.

Wat betreft de studie van professor Boes, mijnheer Van Hauthem, kunt u er niet omheen dat de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, Bart Staelens en nog andere autoriteiten daar grote vraagtekens bij plaatsen. U kunt dan stellen dat de Raad van State uiteindelijk bepaalt wat er van komt, maar als je daar verliest, verlies je méér dan louter dat ene geding, dan verlies je op dat vlak ook heel wat prestige en geloofwaardigheid.

Met de omzendbrieven hebben we de juiste juridische weg bewandeld. Daardoor staan we op dat vlak sterk. Vanuit Franstalige hoek is er daarover geen enkele betwisting meer. Door eind dit jaar met een beslissing naar de Vlaamse Regering te stappen, schuif ik dit niet op de lange baan. Wij hebben dit meegenomen in de studie die we aan de Universiteit Gent hebben toevertrouwd over de vernederlandsing van het straatbeeld – precies om met een juridisch sluitende oplossing te komen. Dit is niet om het op de lange baan te schuiven of om het niet te doen, maar gewoon om het correct te doen. Dat is alles.

Er is vandaag geen politiek probleem. Ik schuif dit niet

van me af. Als ik zeg dat ik eind dit jaar met een besluit naar de regering ga, kunt u niet zeggen dat u lang op uw honger moet blijven zitten.

De heer Johan Sauwens: Ik wil een motie aankondigen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik zal eveneens een motie indienen. We gaan hier niet over en weer blijven pingpongen, maar toch nog één woord over Boes en de omzendbrieven. Die waren juridisch onderbouwd. Mag ik u er toch aan herinneren, aangezien u altijd de Vaste Commissie voor Taaltoezicht erbij haalt, dat de omzendbrieven ingingen tegen haar uitspraken. Dat is altijd de stelling van de Franstaligen geweest. Wat doet u nu met uw omzendbrieven? De VCT zegt al jaren het omgekeerde, en nu gaat u daartegen in. De omzendbrieven-Peeters lagen niet in de lijn van wat de VCT zegde. Ze gingen regelrecht in tegen de uitspraken van de VCT. Dat is trouwens een politiek samengesteld en paritair college.

Minister Marino Keulen: Ook de Nederlandstaligen binnen de Vaste Commissie voor Taaltoezicht tekenen bezwaar aan. Niet alleen Bart Staelens, een autoriteit aan wiens Vlaamsgezindheid je niet kunt twijfelen. Mijn eigen administratie Binnenlands Bestuur, de vroegere ABA, met haar directeur-generaal, Guido De Coster: dat zijn toch ook mensen die heel beslagen zijn in de materie – welnu, zij raden aan hier zeer voorzichtig mee om te springen. Want opnieuw: als je dit soort van gedingen verliest, verlies je méér dan louter die ene zaak, dan wordt ook heel wat van je geloofwaardigheid op dat terrein gehypothekeerd.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Sauwens enerzijds en door de heer Van Hauthem anderzijds werden tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de ongevallenverzekering voor gemeenteraadsleden

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, deze vraag is mee geïnspireerd door de Fietzersbond bij ons in het Pajottenland, naar aanleiding van een voorval, een incident, eind augustus, dacht ik. U weet dat gemeenten over de mogelijkheid beschikken om een verzekering af te sluiten voor gemeenteraadsleden, ook voor hun personeelsleden, tegen lichamelijke ongevallen tijdens de uitvoering van hun mandaat. De toezichthoudende overheid aanvaardt dat de gemeenten een dergelijke verzekering kunnen afsluiten ten voordele van hun raadsleden. Voor het Vlaamse Gewest zijn deze voorwaarden aangegeven in een omzendbrief van 9 januari 1985 van de minister van Binnenlandse Aangelegenheden. Principieel geldt dat op basis van dergelijke verzekeringsovereenkomsten de raadsleden geen onverantwoorde voordelen mogen verwerven, maar enkel schadeloosstelling op grond van de verzekeringsovereenkomst en de voorzieningen in de sociale zekerheid.

Verschillende gemeentebesturen maken gebruik van die mogelijkheid om hun raadsleden en personeelsleden een verzekeringspolis lichamelijke ongevallen aan te bieden, maar bijkomend ook voor de materiële schade voor ongevallen in hun functie, bijvoorbeeld als gemeenteraadslid.

Op het eind van de grote vakantie werd onze aandacht getrokken door een krantenartikel over een voorval in de Vlaams-Brabantse gemeente Dilbeek. Daar wilde een gemeenteraadslid, die tijdens de uitoefening van zijn mandaat betrokken was geraakt in een ongeval waarbij zijn fiets nogal wat averij had opgelopen, een schadegeval indienen. De gemeente Dilbeek heeft een polis bij Ethias, een 'omnium dienstverplaatsingen', maar het blijkt dat deze polis wel de persoonlijke wagens dekt van personeelsleden en mandatarissen bij het gebruik ervan in opdracht van de gemeente, maar dat verplaatsingen per fiets of te voet niet in die verzekering kunnen worden opgenomen.

Dit past niet in de ambitie van de Vlaamse overheid en van de verschillende gemeentebesturen om een fietsvriendelijk gemeentebeleid uit te stippelen. Daarom heb ik de volgende vragen. Heeft de minister weet van het feit dat vele gemeentebesturen – en zo ja hoeveel – naast een verzekering tegen lichamelijke ongevallen een verzekeringspolis afsluiten voor de materiële schade van gemeenteraadsleden? Klopt het dat die polissen wel tussenkomen voor schade aan auto's, aan gemotoriseerde voertuigen, maar bijvoorbeeld niet voor schade aan fietsen?

De heer Glorieux van Groen! heeft naar aanleiding van datzelfde voorval een schriftelijke vraag ingediend, ongeveer gelijktijdig met mijn vraag. Hij heeft daar intussen ook antwoord op gekregen, en daaruit blijkt inderdaad dat daar een probleem is. U schrijft daarin het volgende: "Voor de materiële schade die de zwakke

weggebruiker zelf oploopt, bijvoorbeeld de schade aan zijn fiets, moet hij/zij zelf instaan. De omniumverzekering waarvan in de vraag sprake is, enkel geldig voor gemotoriseerde voertuigen."

Dat is natuurlijk een scheefftrekking. Hoe denkt u die te kunnen wegwerken, zonder al te betuttelend over te komen ten overstaan van de gemeentebesturen? Hoe kan de Vlaamse overheid in samenspraak met de gemeentebesturen een fietsvriendelijker personeelsbeleid uitstippelen, zodat de lat gelijk wordt gelegd tussen gebruikers van auto's en bromfietsen enerzijds en de zwakke weggebruikers anderzijds, ook voor het politieke personeel?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Dat is een heel interessante vraag omdat ze zich afspeelt op het microniveau en de realiteit van heel veel mensen benadert, meer dan we op het eerste gezicht zouden vermoeden. De vraag loopt inderdaad parallel met de schriftelijke vraag van de heer Glorieux.

U vraagt mij naar het aantal gemeentebesturen die voor gemeenteraadsleden naast een verzekering tegen lichamelijke letsels, ook een verzekeringspolis voor materiële schade hebben afgesloten. Die informatie moet krachtens de regelgeving niet worden meege-deeld aan de Vlaamse overheid. Ik heb de gouverneurs wel gevraagd om een rondvraag te houden bij de gemeentebesturen. Zodra ik over de gevraagde gegevens beschik, zal ik u hierover schriftelijk berichten.

Om aan uw bekommernis tegemoet te komen, wil ik erop wijzen dat we bij het sluiten van verzekeringspolissen de gemeentelijke autonomie maximaal laten spelen. We gaan ter zake niet regulerend optreden. De gemeenten die dat wensen, kunnen de nodige initiatieven nemen om alles te laten verzekeren, dus ook voor de fiets en op andere vlakken. Ik ben voor maximale autonomie. Ik ben een gemeentenaar. De gemeenten zijn onze beste besturen, je moet ze de ruimte laten om hun ding te kunnen doen, ook op dit terrein. Als een gemeente daarin ver wil gaan en alles wil laten dekken door de polis, dan is dat een beslissing van de gemeente en leg ik mij daarbij neer. Ik ga daar niet regulerend tegen optreden.

Dat is deels een uitbreiding van de gemeentelijke autonomie voor een heel klein aspect. Maar het is inderdaad te gek dat, op een ogenblik dat we fietspremies en dergelijk geven, zoiets niet gedekt wordt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de datum waarop uittredende gemeentelijke mandatarissen in een uitvoerend mandaat met pensioen kunnen gaan

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is een korte vraag, maar heel wat gemeentelijke mandatarissen worstelen ermee. Volgens het huidige Gemeentedecreet blijven de uittredende mandatarissen in een uitvoerend ambt in functie tot de installatie van het nieuwe college. De installatie van de nieuwe gemeenteraad en van het nieuwe college vindt plaats op 2 januari 2007. Dat staat in artikel 47 van het nieuwe Gemeentedecreet.

Uittredende gemeentelijke mandatarissen met een uitvoerend mandaat die met pensioen gaan, riskeren volgens de huidige regelgeving de maand januari van hun pensioen te derven, omdat het pensioen blijkbaar steeds ingaat op de eerste van de maand.

Is de minister van oordeel dat het hier om een hiaat in de regelgeving gaat? En vanaf welke datum kunnen uittredende gemeentelijke mandatarissen met een uitvoerend mandaat in normale omstandigheden van hun pensioenrecht genieten?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Dit is ook een vraag die actueel wordt, nu de portefeuilles worden toegewezen en sommige mensen hun carrière afbouwen. Maar eigenlijk is die hele materie federaal. Wij hebben geen bevoegdheid over de pensioenen. Dat zit bij de federale minister van Leefmilieu en Pensioenen, de heer Bruno Tobback.

Aan die pensioenregeling is trouwens niets veranderd. Als iemand de eed als schepen heeft afgelegd op 4 januari 2001, en op 2 januari 2007 treedt een nieuw college aan, dan heeft die persoon recht op een pensioen van 5 jaar en 11 maanden. Dat was vroeger ook al zo. De pensioenen worden altijd berekend volgens de maanden. De wedde krijg je tot en met de dag dat je in functie bent. Als je dus tot 2 januari in functie bent en je wordt afgelost door een nieuwe ploeg, krijg je voor januari een wedde uitgekeerd voor 2 dagen.

De regeling van de pensioenen is onveranderd sinds het moment dat ze in voege is getreden. Men werkt altijd met blokken van een maand, en je moet telkens de maand helemaal vol maken. Doordat we de installatievergadering vastgelegd hebben op 2 januari, zal er nu meer homogeniteit zijn. De volgende keer op 2 januari zal men precies 6 jaar vol gemaakt hebben. De meeste

installatievergaderingen hebben plaats op 2 januari, sommige zelfs nog een dag vroeger. Ik heb het wel al eens meegemaakt dat het pas op 4 januari gebeurde. In dat geval heb je dus, als je een volledige legislatuur in de gemeenteraad hebt gezeteld, recht op 5 jaar en 11 maanden.

Maar globaal valt deze vraag onder de bevoegdheid van de federale minister van Pensioenen, de heer Tobback. Ik kan u alleen medelen wat de federale regels zijn. Ook voor mijzelf was dat leerrijk, want ik dacht dat je na een volledige legislatuur recht had op 6 jaar pensioen. Ik dacht dat het niet op één of twee dagen aankwam, maar blijkbaar verlies je een maand pensioen als er een paar dagen tussen zitten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
